

Búcsúzó a tanároktól a 8. osztályos gyermekek szüleinek nevében

(Elhangzott 2017. június 6-án)

Nagy tisztelettel, szeretettel s mindenek előtt Isten iránti mérhetetlen hálával köszöntöm Dr. Szabó Ildikó igazgatóasszonyt, Hörcsök Imre egykori igazgató urat, az Igazgatóság minden tagját egyen egyenként, az összes pedagógust, nevelőt, a titkárság valamennyi dolgozóját és nem utolsósorban, a diákságot!

Nem szeretem a közhelyeket, de az idő előrehaladtával tudjuk, hogy igaz a tartalmuk. Igazak ezek a sorok, hogy 'nehéz a búcsú', hogy 'egyszer véget ér minden'... Az idő előrehaladtával tudjuk, hogy az idő nem telik már, hanem múlik; az idő előrehaladtával már tudjuk azt is, hogy egy illat, egy akcentus, egy hang esetleg olyan érzéseket, élményeket idéznek, amelyek ma már nem történhetnének meg, olyan személyeket idéznek, akik már nincsenek közöttünk. A főtéren, amikor locsolnak, mindig a nagymamám jut eszembe erről az illatról. Mindannyiunknak vannak, lesznek ilyen élményeink. Az idő előrehaladtával tudjuk meg azt is, hogy vannak rossz dolgok, amikről azt gondoljuk, hogy azok mindig csak másokkal történnek. De eljön az idő, amikor velünk történik meg.

Ezeket nem lehet könyvből tanulni, erre az élet tanít. Jól kell élni tehát az idővel, a táalentumokkal. Nem jó, hanem bölcs döntéseket kell hozni; bölcs döntés pedig kizárólag az Úrtól van.

Közhelyek tehát a következők: hogy nehéz megszólalni - és valóban; közhely talán az is, hogy most voltam nyolcadikos - és valóban; mostanában mondták anyukámnak lépten-nyomon a városban sétálva, hogy milyen aranyos pici gyermek - és igen, most már az anyémeknek mondják.

Nem kívánok hivatalos beszédet mondani; amiért ezt a felkérést örömmel vállaltam, az az, hogy végtelen hála, boldogság van a szívemben, és adódott egy hely, egy lehetőség, ahol ezt mindannyiótoknak elmondhatom. Elnézést kérek, ha olykor tegeződésbe váltok; ennek nem pusztán az az oka, hogy többeteket ismerlek, még csak nem is az hogy pedagógusok vagyunk, és pedagógusok között íratlan szabály a tegeződés; sokkal inkább a testvériség okán teszem mindezt. És vannak alkalmak, vannak helyzetek, amikor rombol ez a társadalmi protokoll: ilyen egy drámajáték, amikor nem mondhatom azt, hogy 'legyen szíves álljon arrébb', a mi Urunkhoz, Jézus Krisztushoz is tegeződve beszélünk, és akkor is, amikor a lelkünk mélyéből, a lelkünk melegéből szórunk. Ez is egy ilyen pillanat.

Engedtessek meg egy kis visszaemlékezés, morzsaszedegetés:

Egyszer egy esküvőn a lelkipásztor, aki épp egy mérnök férjnek és egy pedagógus feleségnek az esküvői szolgálatát végezte, azt mondta a vőlegénynek, hogy még nem tudja, hogy a feleségével az egész iskolát elveszi.

Mi nemcsak egy iskolával, hanem egy egész tantestülettel éltünk 8 illetve 11 évig. (Bálint fiunk már három évvel korábban ide járt.)

Kiváltságos helyzetünk van szülőként, amikor elmondhatjuk hogy, nem tudjuk mit jelent, amikor egy kamasz nem beszél, duzzog, visszavonul a szobájába. Két kamasz fiunk van, akik reggel hattól késő estig mondják, kérdeznek, mérhetetlen tudásszomj, vágy van bennük.

Megesett, hogy reggel hatkor az iskolába készüléskor éppen az volt a legfontosabb téma, hogy II.Ferdinánd mikor uralkodott. Ezek nagyon fontos kérdések. Ilyen s hasonló kérdések nap mint nap előfordultak, ami azt mutatja, azon túl, hogy a családban mindent meg lehet

kérdezni, az iskola mindig teret adott, hogy a gyerekek minél szélesebb körben tágíthassák ismereteiket.

Rendszerint velünk vacsorázott, velünk nyaralt a tantestület egy része:

- Csaba bácsi törvényei, leginkább a Newton törvény;
- Blanka néni feleltetései, órái;
- Zoli bácsi óráin felmerülő nagy igazságokból fakadó viták; rendszerint mi is megvitattuk, értékeltük otthon az adott problémát;
- Dilemma Robi bácsi koráról, hogy 64 éves-e valójában;
- Ildikó néni dialógusai, körei;
- Márta néni viccei;
- Margó néni nyuszikái, receptjei; a linzerreceptet azóta is sütjük, nagyon finom, ezúton is köszönjük;
- Judit néni humora;
- Kinga nénivel, Tamás bácsival kapcsolatos közös élmények az Emmausban vagy valamilyen évfolyamrendezvényen;
- Balogh Csaba bácsi empátiájáról sok történetet hallottunk.
- Voltak, akik a mi gyermekünket nem tanítják, de rendszeresen helyettesítettek, így Szondiné Éva néniről, Babiczkiné Kriszti néniről sok-sok érdekes dolgot hallottunk.

Naponta részesei voltak az életünknek, a mi családuknak életének - hol elbeszélve, hol eredetihez hűen előadva. Itt, ezen a helyen mondom el azt is, hogy az alsós tanító nénikről is napi szinten tudtunk, hiszen otthon eljátszották az iskolai történéseket. Pontozták, értékelték is őket, ahogy azt a Kecskeméti Református Általános Iskolában tanulták - általában piros pontot kaptak a tanítók. Társunk volt az iskola, szerves része az életünknek; élő reklám vagyunk az egyébként már amúgy is jó nevű református általános iskolának.

Mérhetetlen hála van a szívemben, hogy olyan helyen lehetett gyermekünk nyolc évig, ahol az értelmi fejlesztésen túl az érzelmi, a lelki, a spirituális életre is nagy gondot fordítanak; hála van a szívemben a határozottságért, a fegyelemért. Fontos, hogy minden a helyén legyen. A fegyelmet ma gyakran összekeverik a túlzott szigorral, sokan még Krisztus követő emberek is összemossák az elfedező szeretetet a ma oly népszerű, nem jó értelemben vett liberalizmussal. Hálás vagyok az ölelő karokért, az elfedező szeretetért. Hálás vagyok azért a komoly alapért és azon túl, amit kaptak. Szülőként úgy láttuk, hogy a legtöbb tárgyból nagyon komoly munka folyik a tanórákon. Szeretném kiemelni esetünkben ezt a fantasztikus eredményt idegen nyelvből, amit a nyelvvizsga eredmények kimutatnak; külön szeretném megjegyezni a zenei műveltséget; azt a nagyon komoly szakmai munkát, zenei nevelést, amiben itt részesülhettek a diákok. Örülök, hogy ez Kodály városában így lehet, s bár ez lenne a természetes, de tudjuk, hogy általában nem így van. Hálás vagyok a tehetséggondozásért, a délutáni foglalkozásokért, amelyeken nagyon kitartó, szorgalmas, alapos munka folyt, nagy példa ez sokak számára.

Tudom, tapasztalom, hogy nehéz ma pedagógusnak lenni, de hadd bátorítsalak titeket, tartsatok ki, sok a feladat, kevés a munkás; nagy szükség van rátok, mert hiszem, hogy az elvetett mag beérik, és amennyire rajtunk múlik, ígérem visszajelzünk, milyen lett a termés.

Hadd hozzak ide egy Igét nektek: „Az okosok fényleni fognak, mint a fénylő égbolt, és akik sokakat igazságra vezettek, mint a csillagok, mindörökké.” (Dániel 12,3)

Nincs házasság, nincs barátság, se szülő-gyermek viszony, se tanár-diák viszony, ahol nincs probléma, ne adódna valamilyen konfliktus. Pontosabban az csak kirakat, nem őszinte, megkomponált, de nem a valódi. A mi hitünk az a valóság: a hívő ember tudja, sőt törvényszerű, hogy tévedhet, hogy lehet nehéz, de az az örömhír, hogy az Istent szeretőknek minden a javukra válik, az, hogy minden rosszból a legjobbat tudja Isten kihozni. Három-négy ilyen helyzet adódott csupán a mi életünkben, és ami a diadal, hogy Isten áldássá tette – hiszem – mind tanár, mind diák esetében - ez az igazi nagyság, nem pedig a probléma elkendőzése. Egy adott félreértés vagy mélyíti, vagy szétválasztja a kapcsolatot. A felülemelkedni nem tudás mindig Krisztus erejének a hiánya; aki nem tud megbocsátani, az még híján van ennek. Itt minden esetben dicséretes, hogy mindenki meg akarta oldani a problémát; dicsőség ezért az Úrnak, és köszönet a pedagógusoknak!

S végezetül, de nem utolsó sorban hadd olvassak fel egy rövid székely tanmeséből egy részletet:

„Álmomban látogatóban jártam Istennél: bekopogtam, hogy beszélgetni szeretnék veled, ha van rád ideje. Az Úr elmosolyodott és így válaszolt: - Az én időm végtelen, mindenre jut belőle. Mire vagy kíváncsi?

- **Az érdekelne, mit tartasz a legfurcsábbnak az emberekben?***
- Azt, hogy nem szeretnek gyerekek, lenni, siettetik a felnőtté válást, majd visszavágyódnak a gyermekkorba. Azt, hogy akár az egészségüket is feláldozzák, hogy sok pénzük legyen, majd rengeteg pénzt költenek rá, hogy visszanyerjék egészségüket.*
- Azt, hogy izgatottan lesik a jövőt, hogy megfélemedeznek a jelenről, így aztán nemhogy a jövőt, de a jelent sem élik meg. Azt, hogy úgy élnek, mintha sose halnának meg.*
- **Atyaként mit szeretnél, hogy gyerekeid mely tanulságokat jegyeznék meg?***
- Nem az a legértékesebb, hogy mit szeretnénk az életben, hanem az, hogy kik állnak mellettünk. Tanulják meg, hogy nem célszerű másokhoz mérni magukat, saját magukhoz képest legyünk elbírálhatóak.*
- Fogadják el, hogy nem az a gazdag, akinek a legtöbbje van, hanem az, akinek a legkevesebbre van szüksége.*
- El kell fogadni, hogy vannak olyanok, akik mélyen éreznek, de nem tanulták meg kimutatni érzelmeiket.*
- Meg kell tanulni, hogy bármit lehet pénzen venni, csak boldogságot nem. Két ember nézheti ugyanazt a dolgot, és mégis két másféle dolgot látnak.*
- Meg kell tanulni, hogy az az igazi barát, aki mindent tud rólunk, és mégis szeret. Búcsúzásnál megköszöntem szavait, Ő pedig így válaszolt:*
- **Az emberek elfelejtik mit mondtál, mit csináltál. De arra mindig emlékezni fognak, hogy érzéseket ébresztettél bennük.**”*

Tanítom, tanítjuk kommunikációtanból néhányan, hogy egy előadás akármilyen nagyszerű is, a tartalmából hosszú távon csupán 5 % marad meg. De az, hogy milyen érzéseket váltott ki bennünk a beszéd, az előadó, mivel érzelmi alapon működünk, hosszan elkísér. És érzéseinket is az Úr adja.

Csodálatos volt megtapasztalni hogy olyan, ha kellett bátyaként és ha kellett óvó szülőként álltatok gyermekeink mellett, hogy hiszem, a tudáson túl sok értékkel szép érzésekkel a lelkükben mennek tovább az úton. Az út egy része most lezárult, nyílik egy új, és még ha fáj is most, ez az élet rendje. Köszönjük a bennünk keltett érzések gazdag tárházát!

Áldást, békességet, az Ige világosságát, Krisztus szeretetét kívánom Mindannyiunk szívébe!
Egyedül az Úr a dicsőség!

Ritter-Mészáros

Ida